

NACHTSPEL

Voor Meja en Polly

DEEL I

1.

Uit de radio stroomt ‘Walk Like an Egyptian’, een nummer dat Liv Andréasson mooi vindt. De taxichauffeur, die naar zweet ruikt en microscopische rode puistjes in zijn nek heeft, wiegt mee met de muziek. Hij begluurt haar af en toe in de achteruitkijkspiegel en telkens wendt ze haar blik af.

Het is wel goed, denkt Liv. Ik vergeef het je dat je naar zweet ruikt en dat je, hoewel ik zeker dertig jaar jonger ben dan jij, je lippen afflikte toen je mij naar buiten zag komen.

Vier jaar eerder had een taxichauffeur van Taxi Stockholm haar het leven gered, en daarom is ze die maatschappij trouw. In tegenstelling tot haar vrienden neemt ze nooit een Uber.

Daar is de blik van de chauffeur weer.

Ze draait haar hoofd om, neemt de stad in zich op.

Buiten passeert een donker, besneeuwd Stockholm.

Winterstraten, winterland.

De mensen daar buiten zijn dik ingepakt, gehuld in dikke donzen jacks over hun feestkleding, en hun adem ziet er in het licht van de straatlantaarns uit als damp.

‘Walk Like an Egyptian’ sterft weg en een hijgende presenter kondigt aan dat er binnenkort nog maar zes uur over zullen zijn van het oude jaar. Ze is vanmiddag al begonnen met haar make-up, in haar eenkamerflatje op Valhallavägen. Eigenlijk woont Liv nog bij haar ouders. Het appartement heeft ze zonder dat haar omgeving het weet gehuurd via een

advertentie op Blocket. Ze heeft het al drie maanden en kan er nog drie maanden blijven. De vrouw van wie het appartement is, is naar Bali vertrokken om zichzelf te vinden. Liv is er zo vaak ze kan. Ze gaat er direct na school naartoe. Liegt tegen haar ouders dat ze bij vrienden slaapt. En dat ze huiswerk heeft, moet studeren. Ze doet tenslotte deze zomer wel eindexamen.

Ze heeft nog nooit de verleiding gevoeld om haar schuilplaats te onthullen. Nou ja, ze zou één iemand daar willen uitnodigen, maar weet dat dat nooit zal gebeuren. De auto slaat af, rijdt de tunnel in en even later strekt Söderström zich uit. Aan de overkant van het water glinsteren de tienduizenden lichtjes van de stad. De auto stuitert even als de banden Danviksbron op rijden. Liv steekt haar hand uit naar haar handtas, pakt het flesje Sprite met wodka en brengt het naar haar lippen. Wroet rond in haar tas. Vindt het pilletje dat in het binnenvak zit en steekt het in haar mond. Het rust op haar tong en de bekende bittere smaak verspreidt zich door haar mond.

‘Heb je een goed jaar gehad?’ vraagt de chauffeur.

‘Gaat wel. Mijn moeder is twee weken geleden overleden.’

De leugen komt tegenwoordig heel natuurlijk haar mond uit. De eerste keer dat ze over haar moeder loog, was een paar jaar geleden op een feest. De woorden waren er opeens uit gefloept en toen ze merkte hoe geschokt de jongen werd met wie ze aan het praten was, was dat een bevrijdend gevoel, bijna bedwelmend. In Livs ogen was het alsof ze niet bestond. Als haar moeder niet bestond, kon ze haar dochter ook niet teleurstellen.

De man spert zijn ogen open. Liv voelt een aangenaam welbehagen, dat haar van binnenuit verwarmt. Hij is in onbalans. Tast. Hij zoekt naar woorden, probeert iets troostends te zeggen, maar laat het uiteindelijk bij een gemompel.

‘Gecondoleerd.’

‘We waren toch al niet erg close.’

De omgeving wordt steeds bekender. Hier, in Skurusundet buiten Stockholm, is ze opgegroeid. Haar vader en moeder waren daar vanuit Örebro naartoe verhuisd toen zij vier was. De vrijstaande huizen zijn groot en naar de nauwe zeestraat gekeerd. De allermooiste hebben – uiteraard – een eigen stuk grond aan het water. Als je op een boot zit, worden de panoramavensters net aquaria waar gefortuneerde families hun levens leiden. Liv weet dat. Haar familie woont in een van die aquaria. Er rijden nu alleen taxi’s op de smalle wegen; de SUV’s en de sportwagens staan op de opritten geparkeerd of rusten in de garages. Bij de meeste huizen brandt geen licht. De inwoners van Skurusundet vieren oud en nieuw doorgaans in het buitenland. In Chamonix, op de Seychellen, in Sankt Anton of op de Malediven. Livs Instagram-feed is in deze tijd van het jaar één grote reis om de wereld.

De chauffeur remt af en Liv overhandigt hem haar creditcard, toetst de code in en betaalt zonder wat te zeggen. Ze stapt uit en trekt haar korte jurkje goed.

Een koude wind doet haar huiveren. Haar hakken zijn 11,5 centimeter hoog, waardoor haar benen nog slanker en langer lijken. Hopelijk slanker en langer dan die van Martina. Ook al zijn ze de beste vriendinnen, alles is nog steeds een onderlinge wedstrijd. Ze concurreren altijd al met elkaar, maar zijn ook elkaars onwankelbare steun. Hun relatie is allesbehalve ongecompliceerd.

Ze loopt over een bevroren plas op de oprit, wankelt en vloekt. Echt iets voor haar. Ze kijkt meteen omhoog om te checken of niemand haar gezien heeft, terwijl ze tegelijkertijd de leuning vastpakt en steun zoekt om niet uit te glijden op een van de gladde traptreden. Ze belt aan.

De deur vliegt meteen open.

‘Je bent vroeg,’ zegt Max, die gekleed is in een smokingpantalon en -overhemd, het vlinderdasje hangt nog ongestrikt om zijn hals. Het is ongebruikelijk om hem zo te zien. Meestal draagt hij een leren jack en een t-shirt met daaronder over het algemeen een versleten spijkerbroek. Daar komt hij mee weg, tussen alle pullovers en pastelkleurige overhemden die hun andere klasgenoten ’s ochtends aantrekken.

‘Ik was me net aan het omkleden,’ gaat hij verder, en hij doet een stap opzij.

Ze probeert zijn stem te duiden. Is hij blij of had hij nog een tijdje alleen willen zijn? Dat is gek met Max. Soms kan ze recht door hem heen kijken, begrijpt ze elke cel in zijn lichaam. Andere keren is hij een vreemde, dan is het of ze amper dezelfde taal spreken, hoewel ze elkaar al kennen sinds ze klein zijn. Hij laat zijn blik over haar korte, zwarte jurkje glijden. Maar hij zegt niets. Zijn blik ook niet. Die registreert alleen maar.

Ze loopt met hem mee naar binnen. Het huis heeft drie verdiepingen. Het is een van de grootste en meest luxueuze panden van Skuru. De benedenverdieping bestaat uit één gigantische kamer met uitzicht op de donkere zeestraat, en daar zullen ze het nieuwe jaar gaan inluiden. Een keukengedeelte met een enorm keukeneiland en een eettafel voor minstens twaalf personen domineert het ene deel van de kamer, terwijl het andere deel in beslag wordt genomen door twee enorme zitbanken van Svenskt Tenn met een klassieke Josef Frank-bekleding. Het is net een grote zaal, en hij is ingericht met de duurste designklassiekers gecombineerd met waardevolle erfstukken waar veilinghuis Bukowskis jaloers op zou worden; de kamer is duidelijk bedoeld om indruk te maken op de bezoeker.

De vader van Max heeft een hoge functie bij een bank, zijn moeder is huisvrouw. Dat woord huisvrouw is trouwens

misleidend. Het is niet zo dat ze het huishouden doet. Of voor de kinderen zorgde toen die klein waren en ze allemaal nog thuis woonden. Ze hebben overal personeel voor. Max is de jongste van vier kinderen en de enige die momenteel nog thuis woont.

Voor het grote panoramavenster staat de eettafel gedekt met kleine explosies van glitter en goud. In de kroonluchter boven de tafel hangt een wimpel met daarop GELUKKIG NIEUWJAAR! Op het marmeren werkblad van het keukeneiland staan vier ijsemers waaruit flessenhalzen omhoogsteken. Hoewel ze maar met z'n vieren zullen zijn, staan er minstens veertig wijn- en champagneglazen op een rijtje.

‘Wat ziet het er mooi uit,’ zegt Liv lachend. ‘Maar waarom zoveel glazen?’

‘Dan kun je telkens een schoon glas nemen.’

‘Dat wordt een boel afwas morgen.’

‘Niet mijn probleem,’ zegt Max, en hij haalt zijn schouders op. Liv gaat met haar rug naar het keukeneiland staan. Strijkt met haar vingertoppen langs haar arm, haar huid reageert en er gaat een huivering door haar lichaam. Eerst denkt ze dat ze het koud heeft, daarna bedenkt ze dat het de pil is die is gaan werken.

‘We nemen een shot terwijl we op de anderen wachten,’ zegt Max, en hij loopt naar een vitrinekast met ingebouwde verlichting. Hij pakt twee shotglasjes, zet ze op het marmeren blad naast Liv, trekt een beslagen fles Absolut Wodka uit de ijsemmer omhoog en vult de glasjes. Hij morst. Doopt zijn vinger in de druppels en steekt hem in zijn mond. Zijn gezicht vertrekt in een grijns. Daarna herhaalt hij de beweging en steekt zijn vinger uit naar Liv. Ze likt hem af. Snel. Eigenlijk wil ze die vinger tussen haar lippen houden, maar durft niet. Zwijgend heffen ze hun shotglasjes in een toast, gooien hun hoofd in de nek en slaan de wodka achterover.

Ze trekken allebei een grimas en zetten hun glaasjes neer. 'Je ouders zijn er al. De oudjes zijn aan het feesten alsof hun leven ervan afhangt,' zegt Max.

Deze keer kan Liv niet om de verachting in zijn stem heen.

Hij gebaart Liv mee te komen naar het raam. Wijst op het huis ernaast. Liv herkent onmiddellijk haar moeders brede achterkant, haar lange rode haar hangt los over haar blote rug. Ze staat met de vader van Max te praten. Liv telt acht personen. Daar, tussen de hoofden, ziet Liv de man die haar vier jaar geleden tegen haar wil heeft ontmaagd. Ze heeft hem al een tijd niet gezien en haar lichaam schrikt onbedoeld op. Er flitst een beeld langs en ze krijgt het plotseling over haar hele lijf ijskoud. Ze gluurt snel naar Max om te zien of hij wat heeft gemerkt, maar hij staart nog steeds onafgewend naar het andere huis. Liv wil eigenlijk de man aanwijzen en zeggen: 'Hij heeft mij verkracht' maar ze perst haar lippen op elkaar. Ze heeft het nooit aan iemand verteld. En hoe zou Max reageren? Misschien zou hij van haar walgen. Vermoedelijk.

'Kun je een cocktail maken?' vraagt Liv in plaats daarvan, en ze trekt hem aan zijn arm mee naar de drank.

'Wat wil je hebben?'

'Verras me.'

'Denk je dat ik een of andere bezwete bartender ben, of zo?' vraagt Max met een strak gezicht.

Vervolgens begint hij te grijnzen. Hij vult twee glazen met ijs, giet er een heleboel sterkedrank in en maakt het af met wat frisdrank. Vervolgens geeft hij één drankje aan Liv. Ze pakt het aan en ze proosten. Ze haken hun rechterarm in elkaar en moeten zo hard lachen dat het meeste op de grond en op hun kleren belandt.

Dan moeten ze nog harder lachen.

Plotseling houdt Max op met lachen en maakt zich los. Liv draait zich om. Martina en Anton staan hen aan te kijken.

Martina's blik stuitert heen en weer tussen Max en Liv. Onzeker. Maar niet boos. Eerder verbaasd.

Ze heeft haar jas al uitgetrokken, is gekleed in een jurk met pailletten. Zwarte schoenen met hoge hakken. Waarschijnlijk staan er al meerdere foto's van haar in haar outfit op Instagram. Het blonde haar valt als een waterval over haar schouders en haar rug. Als ze al jaloers is, laat ze dat niet merken.

Anton staat ernaast. Zijn haar is met gel achterovergekamd. Hij is gekleed in een smoking. Zijn lakschoenen lijken te groot. Hij loopt naar Liv toe, terwijl Max Martina kust. Terwijl Liv zich laat omhelzen door Antons grote lijf, dat naar Calvin Klein ruikt, ziet ze hoe Max Martina achteroverbuigt, als in een of andere oude Hollywood-film, en haar theatraal kust.

'Jezus, het wordt echt cool vanavond,' zegt Martina. Vervolgens trekt ze Liv mee naar de badkamer annex toilet. Martina doet ongegeneerd haar paillettenjurk omhoog, laat haar kanten slijpe zakken tot haar knieholtes en gaat op de wc zitten. Liv leunt met haar rug tegen een van de twee wastafels.

Martina is haar beste vriendin, ze houdt van haar. Alleen zien ze elkaar niet meer na school, nu Liv dat appartement op Gärdet heeft gehuurd. Ze had het eigenlijk aan Martina moeten vertellen. Maar ze wilde iets hebben wat alleen van haar was. Een plek waar ze alleen kan zijn en tot rust kan komen. En ze weet niet zeker of Martina het zou snappen. Of ze haar mond erover zou kunnen houden.

Martina kletst maar door. Liv hoort het, maar luistert niet. Er wordt geklopt.

De stem van Max.

'Ik ben het.'

'Wacht even,' zegt Martina. Ze komt overeind, trekt haar slijpe omhoog en doet haar jurk goed. Controleert haar gezicht voor de spiegel voordat ze knikt naar Liv, die de deur